

őáléőőáléőő
ővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság
1.Bhar.281/2017/6.

A Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság Budapesten, 2018. év május hó 8. napján megtartott nyilvános ülésen meghozta a következő

í t é l e t e t:

A közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntette és más bűncselekmény miatt a vádlott ellen indult büntetőügyben a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.795/2016/15. számú ítéletét annyiban változtatja meg, hogy a szabadságvesztés végrehajtásának próbaidejét 1 (egy) évre mérsékli.

Egyebekben a másodfokú bíróság ítéletét helybenhagyja.

A harmadfokú eljárás során felmerült 13.820,- (tizenháromezer-nyolcszázhusz) forint bűnügyi költséget az állam viseli.

Az ítélet ellen további fellebbezésnek helye nincs.

Indokolás

A Monori Járásbíróság 2016. március 8. napján kihirdetett 15.B.334/2014/21. számú ítéletével a vádlottat bűnösnek mondta ki a Btk. 311. §-ában meghatározott és a Btk. 310. § (1) bekezdés c) pontja szerint minősülő közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntetében és a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő zaklatás vétségében, ezért őt halmazati büntetésül 6 hónap szabadságvesztés büntetésre ítélte. A szabadságvesztés végrehajtási fokozatát börtönben határozta meg és annak végrehajtását 2 évi próbaidőre felfüggesztette. Megállapította, hogy a szabadságvesztés végrehajtása esetén a vádlott legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható feltételes szabadságra, továbbá kötelezte, hogy az eljárás során felmerült 129.423,- forint bünygyi költséget fizesse meg az államnak.

Az elsőfokú bíróság ítélete ellen az ügyész a vádlott terhére, a szabadságvesztés és a próbaidő tartamának megemelése céljából jelentett be fellebbezést.

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 2017. szeptember 6. napján kihirdetett 1.Bf.795/2016/15. számú ítéletével az elsőfokú bíróság ítéletét megváltoztatta, a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő zaklatás vétsége vonatkozásában az elsőfokú ítéletet hatályon kívül helyezte és e bűncselekmény miatt a büntetőeljárást megszüntette. A büntetés kiszabásánál a halmazatra utalást mellőzte, egyebekben az elsőfokú bíróság ítéletének rendelkezéseit helybenhagyta. Megállapította, hogy a másodfokú eljárásban felmerült 15.000,- forint büntügyi költséget az állam viseli.

A másodfokú bíróság arra hivatkozással helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét és szüntette meg az eljárást a zaklatás vétsége vonatkozásában, hogy a sértett e bűncselekmény tekintetében sem az eljárás korábbi szakaszában, sem a törvényszék felhívására nem terjesztett elő joghatályos magánindítványt, azonban a Btk. 222. § (2) bekezdés a) pontjába ütköző és aszerint minősülő zaklatás vétsége a Btk. 231. § (2) bekezdése értelmében kizárólag magánindítványra büntethető.

A másodfokú bíróság ítéletével szemben az ügyész jelentett be fellebbezést a vádlott terhére, a zaklatás vétsége vonatkozásában az eljárás megszüntetésének mellőzése és bűnösségének e bűncselekmény miatt való megállapítása végett.

A Pest Megyei Főügyészség fellebbezésének indokaként előadta, hogy a vádhatóság a vádemelés előtt megvizsgálta, hogy az inkriminált cselekmény vonatkozásában rendelkezésre áll-e magánindítvány, melynek során arra a jogi álláspontra helyezkedett, hogy a sértettnek a 2013. március 7. napján foganatosított folytatólagos tanúkihallgatása alkalmával tett kijelentése, miszerint „Emiatt jöttem be, hogy ezt a dolgot bejelentsem.”, tartalma alapján magánindítványnak tekintendő. Kitért arra, hogy a Monori Járási Ügyészség B.485/2013/14-I. számú vádirata kizárólag vádszerkesztési hiba miatt nem tartalmazta, hogy a sértett joghatályos magánindítványt terjesztett elő.

Előadása szerint a hivatkozott tanúvallomásról készült jegyzőkönyv ugyan nem tartalmazza azt a törvényi megfogalmazást, hogy a sértett az aznapi esemény miatt kéri az elkövető büntetőjogi felelősségre vonását, azonban jogi álláspontja szerint ez a magánindítvány léte szempontjából nem is szükséges, mivel a magánindítvány eljárási szempontból egy sajátos, meghatározott jogosult által tehető, külön formaiságot nem igénylő feljelentés, amit a tényleges tartalma szerint kell megítélni és elegendő, ha annak tartalmából az elkövető büntetőjogi felelősségre vonására irányuló igény kitűnik. Megítélése szerint a sértettnek az újabb bűncselekmény elkövetése miatt tett bejelentése, azaz a nyomozó hatóság tudomására hozása a vádlott büntetőjogi felelősségre vonását célozta, így a joghatályos magánindítvány előterjesztése tényként állapítható meg.

Mindezekre tekintettel álláspontja szerint a másodfokú bíróság tévesen jutott arra a következtetésre, hogy a sértett nem nyújtott be joghatályos magánindítványt, ezért szükségtelenül hívta fel a magánindítvány előterjesztésére.

Végezetül a Kúria 2001. évi 508. számú eseti döntésére hivatkozva kifejtette, hogy a magánindítvány pótlása érdekében a másodfokú bíróságnak tárgyalást kellett volna kitűznie, mivel a magánindítvány előterjesztése a tényállás részét képezi, így az annak tisztázására irányuló eljárási cselekmények bizonyításnak minősülnek, ezért véleménye szerint a másodfokú bíróság eljárási szabálysértést követett el, amikor a magánindítvány előterjesztésével kapcsolatos iratokat nem tárgyaláson, hanem az ügyész távollétében tartott nyilvános ülésen ismertette.

A Fővárosi Fellebbviteli Főügyészség BF.791/2017/1. számú átiratában a Budapest Környéki Törvényszék ítéletének megváltoztatása és a vádlott bűnösségének zaklatás vétségben való megállapítása végett bejelentett ügyészi fellebbezést a Pest Megyei Főügyészség által kifejtett indokokkal egyetértve fenntartotta. A fellebbviteli főügyészség is kiemelte, hogy a sértettnek az „Emiatt jöttem be, hogy ezt a dolgot bejelentsem.” megnyilatkozása nem értelmezhető másként, mint hogy a vádlott büntetőjogi felelősségre vonását kívánta az újabb cselekmény miatt is. Mindezek alapján indítványozta, hogy a harmadfokú bíróság a vádlott bűnösségét zaklatás vétségében is állapítsa meg és a vádlottal szemben kiszabott büntetést halmazati büntetésként tekintse kiszabottnak.

Az ügyész a harmadfokú nyilvános ülésen fenntartotta az írásban már kifejtetteket, így azt a jogi álláspontját is, hogy a sértett 2013. március 7. napján joghatályos magánindítványt terjesztett elő a sérelmére elkövetett cselekmény miatt, ezért továbbra is a másodfokú bíróság ítéletének megváltoztatását és a vádlott bűnösségének zaklatás vétségében való megállapítását indítványozta.

A védő a harmadfokú nyilvános ülésen a másodfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte, mivel álláspontja szerint a törvényszék helyes jogi indokolással állapította meg a joghatályos magánindítvány hiányát.

A vádlott a nyilvános ülésen a személyi körülményeire vonatkozólag elmondta, hogy 16 éves lányánál agydaganatot diagnosztizáltak, ezért nem tud munkát vállalni, mert a beteg gyermeke 24 órás felügyeletet igényel. Előadta, hogy a családi házukat el kellett adniuk, jelenleg albérletben élnek, majd a jövedelmi viszonyairól kifejtette, hogy havi 53.000,- forint ápolási segélyben, 24.000,- forint kiemelt családi pótlékban, valamint 20.000,- forint gyerektartásdíjban részesül.

A vádlott az utolsó szó jogán nem kívánt felszólalni.

Az ügyész fellebbezése nem alapos.

A Fővárosi Ítéletőztábla mint harmadfokú bíróság az ügyészi fellebbezés folytán a másodfokú ítéletet és az azt megelőző első- és másodfokú bírósági eljárást a Be. 387. § (1) bekezdése alapján felülbírált.

Ennek során megállapította, hogy az elsőfokon eljáró bíróság megtartotta a perrendi szabályokat, azonban a másodfokú bíróság relatív eljárási szabálysértést követett el, amikor az eljárást az alábbiak szerint folytatta le.

A másodfokú bíróság az ügyben 2017. április 4. napjára nyilvános ülést tűzött ki, melyre a vádlottat és védőt megidézte, míg a Pest Megyei Főügyészség előre jelezte átiratában, hogy azon nem kíván részt venni. A nyilvános ülésen csak a védő jelent meg, majd azt a Budapest Környéki Törvényszék a védőbeszéd elhangzása után elnapolta, új határnapul 2017. május 16. napját jelölte meg, amelyre idézni rendelte a védőt, vádlottat és a sértett tanút.

A 7. sorszámú törvényszéki jegyzőkönyvből nem derül ki, hogy a másodfokú bíróság nyilvános ülést vagy tárgyalást tűzött-e ki, azonban másodfokú iratok közt található szintén 7. sorszám alatti megkeresésben iratokból, valamint a sértett és a vádlott idézéseinek tértivevényeiből megállapítható, hogy a Budapest Környéki Törvényszék 2017. május 16. napjára tárgyalást tűzött ki, ami a hivatkozott tanú megidőzéséből is következik, mivel a másodfokú eljárásban bizonyítás felvétele, így többek közt tanú kihallgatása kizárólag tárgyalás keretében lehetséges.

A tárgyalás kitűzése ellenére a másodfokú bíróság 2017. május 16. napján nem tárgyalást, hanem nyilvános ülést tartott, amelyen kizárólag a kirendelt védő jelent meg. A 10. sorszámú bírósági jegyzőkönyvben a kiküldött idézéssel ellentétben az került rögzítésre, hogy a sértett értesítése a nyilvános ülésről szabályszerűen megtörtént. A másodfokú bíróság a „nyilvános ülést” elhalasztotta és új határnapként 2017. június 20. napját tűzte ki, melyre a védőt és a vádlottat megidézte, ügyészt jegyzékkel értesíteni rendelte, továbbá rögzítette, hogy a sértettet írásban megkeresi annak közlése végett, hogy 8 napon belül nyilatkozzon, hogy kíván-e a zaklatás bűncselekmény miatt magánindítvánnyal élni. A jegyzőkönyvben rögzítettekben nem derül ki, hogy a másodfokú bíróság tárgyalást vagy nyilvános ülést tűzött-e ki az új határnapra, azonban a vádlott idézésének törtévényéből kitűnik, hogy nyilvános ülésre kapott idézést. A sértettnek kiküldött 10-I. sorszámú felhívás arra is kitért, hogy amennyiben a megadott 8 napos határidő eredménytelenül eltelik, azt a másodfokú bíróság a magánindítvány előterjesztésének kérdésében nemleges válasznak tekinti.

A fenti előzmények után a Budapest Környéki Törvényszék a 12. sorszámú bírósági jegyzőkönyv értelmében 2017. június 20. napján nyilvános ülést tartott, amelyen ismételtén csak a kirendelt védő jelent meg. A jegyzőkönyv azt tartalmazza, hogy a vádlott idézése a nyilvános ülésre szabályszerűen megtörtént, továbbá az ügyészség még az átiratában jelezte, hogy a nyilvános ülésen nem kíván részt venni. A másodfokú bíróság észlelte, hogy a sértetti felhívásban tévesen 8 napos határidőt biztosított a magánindítvány előterjesztésére, ezért a nyilvános ülést ismételtén elhalasztotta és új határnapként 2017. szeptember 6. napját tűzte ki, azonban az jelen esetben sem állapítható meg, hogy a büntetőügyben nyilvános ülés vagy fellebbezési tárgyalás kitűzésére került-e sor. A vádlott idézésének törtévényéből arra lehet következtetni, hogy nyilvános ülésre kapott idézést. A törvényszék az új határnapra a védőt szóban, a vádlottat írásban rendelte idézni, míg az ügyész jegyzékkel való értesítését is előírta. A sértettet a kézbesítéstől számított 30 napos határidőn belül újra felhívta nyilatkozat tételére a magánindítvány előterjesztése kérdésében.

A törvényszék 2017. szeptember 6. napján nyilvános ülést tartott, amelyen csak a kirendelt védő vett részt. A jegyzőkönyv tanúsága szerint a törvényszék a védő részére nem ismertette a sértettnek a magánindítvány előterjesztése vonatkozásában kiküldött felhívás eredménytelenségét, azonban a védő erre kitért perbeszédében, így megállapítható, hogy a határidő eredménytelen elteltéről tudomással bírt. Az előzőekben taglalt előzmények után a másodfokú bíróság e határnapon a büntetőügyet ítélettel befejezte.

A bírósági eljárás formái a tárgyalás, a nyilvános ülés, illetve a tanácsülés. A bíróság a másodfokú eljárásban az ítélet megalapozatlansága esetén akkor tarthat ülést, ha a megalapozatlanság kiküszöbölése érdekében nem szükséges a bizonyítás felvétele. A hatályos törvény biztosítja, hogy a másodfokú tanács elnöke - a tanácsülés helyett - a magasabb eljárási garanciákat tartalmazó eljárási formát, nevezetesen a tárgyalást, vagy a nyilvános ülést válassza, azonban a megkezdett tárgyalásról, avagy nyilvános ülésről az alacsonyabb formára nem térhet vissza, ellenkező esetben eljárási szabályt sért. A Be. 275. § (2) bekezdése szerint a tanács elnöke a kitűzött tárgyalást fontos okból elhalaszthatja, azaz a hivatkozott törvényhely arról rendelkezik, hogy mit tehet a tanács elnöke a tárgyalás kitűzése után, azonban a törvény e körben nem biztosít lehetőséget arra, hogy a bíróság alacsonyabb eljárási formára térjen át (EBH 2003. 934.)

A fentebb kifejtettekre tekintettel a Budapest Környéki Törvényszék megszegte a büntetőeljárás szabályait, amikor a tárgyalásra kitűzött büntetőügyet nyilvános ülésen fejezte be, azonban a harmadfokú bíróság azt is megállapította, hogy ez a relatív eljárási szabálysértés semmiféle

kihatással nem volt az eljárás lefolytatására, valamint a bűnösség megállapítására, továbbá a szabálysértés a harmadfokú eljárásban - figyelemmel a Be. 399. § (2) bekezdés a) pontjában és ugyanezen szakasz (3) bekezdésében foglaltakra - egyébként sem eredményezhette volna az első- és másodfokú ítélet hatályon kívül helyezését.

Az ügyészi fellebbezésben írtak miatt az ítéletábra arra is rámutat, hogy a magánindítvány utólagos beszerzésével kapcsolatos felhívásnak, valamint az arra adott sértetti nyilatkozatnak - ami jelen esetben hiányzott - az ismertetése megtörténhet az ügyész távollétében megtartott nyilvános ülésen is, mert a jelenleg hatályos Be. egyetlen rendelkezése sem teszi kötelezővé erre az esetre tárgyalás tartását, illetve azt sem írja elő, hogy az említett iratok ismertetésére kizárólag az ügyész jelenlétében megtartott nyilvános ülésen kerülhet sor.

Az elsőfokú bíróság a vád tárgyává tett cselekmények elbírálása szempontjából releváns valamennyi bizonyítékot feltárta és kellő részletességgel indokát adta annak, hogy a tényállását miként alapította a vádlott tagadásával szemben a sértett vallomására, valamint az egyéb tanúvallomásokra és okirati bizonyítékokra.

A másodfokú bíróság a büntetőügy jellege és a fellebbezés által megkívánt terjedelemben fejtette ki, hogy az elsőfokú bíróság a bizonyítékkértékelő tevékenysége során logikai hibát nem vétett, a bizonyítékokat önmagukban és egymással összevetve, összességükben is értékelte, így mérlegelési tevékenysége minden elemében meggyőző volt, amely megállapítással a harmadfokú bíróság is egyetértett.

A bizonyítékokat értékelő tevékenységgel szemben jelentős eltérés mutatkozott az első- és másodfokú bíróság álláspontja között abban, hogy a sértett a zaklatás bűncselekmény vonatkozásában előterjesztett-e joghatályos magánindítványt.

Az ítéletábra megállapította, hogy az elsőfokú bíróság sem az ítélete tényállásában, sem a jogi indokolásában nem tért ki a zaklatás vétségével kapcsolatban arra, hogy a sértett a sérelmére elkövetett cselekmény miatt élt-e magánindítvánnyal, amely hiányosságot a Budapest Környéki Törvényszék is észlelte, ezért helyesen járt el, amikor vizsgálat tárgyává tette, hogy a sértettnek volt-e olyan nyilatkozata az eljárás nyomozati szakaszában, amely magánindítványnak minősülne, majd a kérdésben helytállóan jutott arra a következtetésre, hogy ilyen tartalmú nyilatkozat nem áll rendelkezésre.

A magánindítványra üldözendő bűncselekmények esetén az adott cselekmények erősen személyhez kötődő jellege miatt indokolt, hogy az állam büntetőjogi hatalma csak akkor érvényesülhessen, ha ezt az érintett személy szükségesnek tartja. Jelen esetben az érintett személy - figyelemmel a Be. 51.§ (1) bekezdésében rögzített meghatározásra is - a Btk. 31. § (2) bekezdése értelmében a sértett volt.

A Be. 173. § (1) bekezdése alapján magánindítványra üldözendő bűncselekmény miatt csak a jogosult feljelentése alapján indítható büntetőeljárás, azonban a sértett minden olyan nyilatkozatát, amelyben az elkövető büntetőjogi felelősségre vonását kívánja, magánindítványnak kell tekinteni. Az ügyészség fellebbezésében helytállóan hivatkozott arra, hogy a magánindítvánnyal kapcsolatban nincsenek formai megkötések, annak lényege, hogy a sértett akaratnyilvánítását tartalmazza, melyet mindig a tartalma szerint kell megítélni. A Pest Megyei Főügyészség arra is helytállóan utalt fellebbezésének indokolásában, hogy magánindítványnak az arra jogosult olyan tartalmú nyilatkozata tekinthető, amely az elkövető büntetőjogi felelősségre vonására irányul (BH 2003.

106.). A több évtizede töretlen ítélkezési gyakorlat értelmében a magánindítvány tehát alakisághoz nem kötött, a joghatályossága szempontjából az a lényeges, hogy a jogosult a törvényes határidőn belül előterjessze az elkövetőnek a büntető úton való felelősségre vonására irányuló szándékát a sérelmezett tények megjelölése alapján, így joghatályos magánindítványként értékelendő a sértettnek az eljáró nyomozó hatóság tagja előtt kifejezésre juttatott azon szándéka, hogy a sérelmére elkövetett bűncselekmény miatt az elkövető megbüntetését kívánja és ezt a körülményt a nyomozó által felvett jelentés vagy jegyzőkönyv tartalmazza (BH 1983. 272.).

Az eddig kifejtettekre figyelemmel a harmadfokú bíróság nem értett egyet a vádhatóság érvelésével, miszerint az „Emiatt jöttem be, hogy ezt a dolgot bejelentsem.” kijelentés magánindítványnak minősülne, mivel az idézett sértetti megnyilatkozásból kizárólag az állapítható meg, hogy a sértett a rendőrkapitányság tudomására kívánt hozni egy eseményt, amely megnyilvánulásból még nem következik automatikusan, hogy a vádlott büntetőjogi felelősségre vonását is kérte, ez utóbbi kinyilatkoztatás ugyanis lényegesen eltér egy tájékoztató jellegű bejelentéstől, amely mellőzi a felelősségre vonási szándékra akárcsak hallgatólagosan való utalást. A bejelentéshez képest a büntetőjogi felelősségre vonás kívánalma egy magasabb szint, amely jelen esetben a sértett nyomozati szakban foganatosított folytatólagos tanúkihallgatásából nem állapítható meg, így az ítélőtábla osztotta a törvényszéknek azt az álláspontját, hogy a 2013. március 7. napján történtek vonatkozásában nem állt rendelkezésre magánindítvány.

Amint arra a törvényszék is kitért ítéletében, a zaklatás vétsége a Btk. 231. § (2) bekezdése alapján magánindítványra üldözendő, ezért szükséges napra pontosan rögzíteni, hogy a sértett mikor élt magánindítvánnyal, mert kizárólag így állapítható meg a büntetőjogi felelősségre vonáshoz nélkülözhetetlen magánindítvány joghatályossága, amelynek azért van kiemelt jelentősége, mert a magánindítvány előterjesztésére a Be. 173. § (3) bekezdése alapján attól a naptól számított harminc napon belül van lehetőség, amelyen a magánindítványra jogosult a bűncselekmény elkövetőjének kilétéről tudomást szerzett. Amennyiben a nyomozás megindítását követően derül ki, hogy a cselekmény csak magánindítványra büntethető, úgy a harminc napos határidőt attól a naptól kell számítani, amelyen a magánindítványra jogosult a felhívásról tudomást szerzett.

A harmadfokú bíróság egyetértett a törvényszék ítéletének 2. oldalán kifejtett megállapítással is, miszerint a nyomozó hatóság a sértett 2013. március 7. napján foganatosított folytatólagos kihallgatásakor nem tett eleget a magánindítvány előterjesztésének lehetőségével kapcsolatos tájékoztatási kötelezettségének. A Kúria már több esetben rögzítette, hogy a nyomozó hatóság tájékoztatási kötelezettségének elmulasztása nem eshet a jogosult terhére (BH 1995. 561., BH 2001. 58., BH 2014. 10., BH 2015. 58.). Amennyiben a jogosult nem kapott lehetőséget, hogy a magánindítvány előterjesztésének jogával élhessen, magánindítványát még a másodfokú eljárásban is előterjesztheti (BH 2001. 58.), ezért a törvényszék a bírói gyakorlatnak és a Be. 173.§ (2) bekezdésében előírtaknak megfelelően járt el, amikor a sértettet felhívta annak bejelentésére, hogy a 2013. március 7. napján történtek miatt kíván-e magánindítvánnyal élni.

A másodfokú bíróság felhívását a tértivevény tanúsága szerint a sértett 2017. június 27. napján átvette, így a joghatályos magánindítvány előterjesztésére a Be. 173.§ (3) bekezdésében meghatározott harminc napos határidőt ugyancsak a Be. 173.§ (3) bekezdése alapján ettől a naptól kellett számítani, azonban a határidő eredménytelenül telt el, ezért a törvényszék a megfelelő törvényhelyekre hivatkozással a zaklatás vétségére vonatkozólag - magánindítvány hiányában - törvényesen helyezte hatályon kívül az elsőfokú bíróság ítéletét és szüntette meg az eljárást.

Az ítéltábla abban is azonos álláspontra helyezkedett a törvényszékkal, hogy az elsőfokú bíróság a büntető anyagi jogszabályok sérelme nélkül állapította meg a vádlott bűnösségét a közfeladatot ellátó személy elleni erőszak büntetében.

A joghátrány megválasztása körében az első- és másodfokú bíróság hiánytalanul, és a büntetékiszabás során értékelhető tényezőkről szóló 56. BK véleményben írtakat szem előtt tartva vette számba a vádlott terhére és javára szóló alanyi és tárgyi bűnösségi körülményeket.

A súlyosító és enyhítő körülményeket az első- és másodfokú bíróság súlyuknak megfelelően értékelték, amikor úgy ítélték meg, hogy a vádlottal szemben a cselekmény tárgyi súlyára tekintettel a legszigorúbb büntetés kiszabása indokolt.

Az ítéltábla azzal is egyetértett, hogy a vádlott büntetlen előéletére figyelemmel a büntetés célja a szabadságvesztés próbaidőre való felfüggesztésével is elérhető, azonban a harmadfokú bíróság a jelentős, 5 éves időmúlásra és a vádlottnak a harmadfokú nyilvános ülésen előadott halmozottan hátrányos személyi körülményeire tekintettel a szabadságvesztés felfüggesztésének próbaidejét a Btk. 85. § (2) bekezdésben meghatározott törvényi minimumra, azaz 1 évre mérsékelte.

A másodfokú bíróság ítéletének egyéb rendelkezései is törvényesek voltak.

Mindezekre tekintettel a Fővárosi Ítéltábla a Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság ítéletét, a Be. 393. § (2) bekezdésében írt nyilvános ülésen, a Be. 398. § (1) bekezdése alapján részben megváltoztatta, míg egyebekben a Be. 397. §-a alapján helybenhagyta.

A harmadfokú eljárás során a kirendelt védő jelenléti díjával felmerült bűnügyi költség megállapításáról és viseléséről - figyelemmel a Be. 385. §-ára - a Be. 381. § (1) bekezdése értelmében a Be. 381. § (2) bekezdése alapján rendelkezett.

Budapest, 2018. év május hó 8. napján

Dr. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

Dr. Patassy Bence s.k.
előadó bíró

. Mató Ágnes s.k.
bíró

A Budapest Környéki Törvényszék mint másodfokú bíróság 1.Bf.795/2016/15. számú végzése a Fővárosi Ítéltábla mint harmadfokú bíróság 1.Bhar.281/2017/6. számú ítéletében írt változtatással a mai napon jogerős és a szabadságvesztés kivételével végrehajtható.

Budapest, 2018. év május hó 8. napján

. Rédei Géza s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő